

Sponsoring Bylakuppe; voorgeschiedenis en huidige situatie -Paul Vleugels-

Voorgeschiedenis Sponsoring.

Tijdens mijn afstudeeronderzoek in 1996 kwam ik Tenzin Rabten regelmatig tegen als leken secretaris van Gosok Ladang, het huishouden waar ik woonde in het klooster. Omdat hij zowel Engels als Hindi (de officiële talen van India) kan lezen en schrijven, werd hij regelmatig ontboden in de Ladang als er een brief was ontvangen. Geen van de monniken kon ook maar een woord lezen van deze officiële stukken. Er was altijd een beleefde vriendelijkheid maar ook spanning als hij er was. Een leek die moest helpen in de dagelijkse leiding van de Ladang en misschien nog belangrijker; die stukken te zien kreeg die eigenlijk niet voor zijn ogen geschikt werden geacht. Ik luisterde toen als aanstormend Cultureel Antropoloog op veldonderzoek natuurlijk naar elke roddel en achterklap. Ik begreep er vaak niks van. Helemaal moeilijk was het dat Tenzin in een mysterieuze taal met mij kon communiceren. We lachten zelfs terwijl geen van de monniken een woord van dat Engels verstond. Dit is in de loop van de jaren behoorlijk veranderd.

Ik begrijp nu niet alleen de roddel en achterklap, maar heb er ook mijn aandeel in, zowel daar, als thuis in Neder-

land via e-mail door intercontinentaal verstuurd foto's van onjuist gedrag (ik heb een omvangrijke verzameling van foto's van slapende monniken). Ondertussen spreken en lezen meerdere monniken nu redelijk Engels en Hindi.

Heel indrukwekkend was dat Tenzin Rabten midden in dit spanningsveld ineens onaangekondigd, na zeker een slapeloze nacht in alle vroegte naast mijn bed stond. In de meest angstaanjagende onderdanigheid werd uiteindelijk de al maanden gekoesterde vraag gesteld, de mededeling gedaan en aandacht gevraagd voor het feit dat veel belangstelling van westerlingen en dus geld naar de kloosters gaat, terwijl het leed, de nood en behoeften in de kampen ook groot zijn. Er was dus zoveel nood dat beleefdheden 'vergeten' werden en de roddel over zijn gedrag terzijde werd geschoven. Ik zat klaarwakker en totaal ontgaan in mijn bed. Ik was enorm geraakt door de nood achter de vraag en toen misschien nog meer geraakt door de directheid in de vraag. De Ladang was ondertussen wakker aan het worden en 'rook' de inhoud van het gesprek in die geheime taal. Ik hoorde hoe het gonsde door de gangen, er werd opvallend veel langs mijn deur gelopen en ineens moesten zowel Akuja en Tsering en ik weet niet wie nog meer van alles komen doen in mijn kamer. Hun blikken

zeiden veel. Nu jaren later komt het nog wel eens 'onverwachts' ter sprake en blijkt dat er alsnog een behoefte is om me nogmaals omzichtig de omstandigheden uit te leggen.. Er was gewoon een zodanige nood. Er waren veel chronisch zieken in de Ladang en de honger heb ik toen ook gevoeld. Misschien omdat we dit 'samen' doorleefden geeft de ruimte om er nu zo open over te praten. De tijden zijn inderdaad een stuk beter geworden.

Maar daar zat ik toen op dat bed met een vreselijke onzekere Tenzin Rabten voor me maar zelf nog veel meer van slag. Ik had maar een vaag idee van de consequenties die het zou hebben als je een sponsor zou vinden voor een Tibetaans kind maar ik had geheel geen idee hoe dit vorm te geven en was doodsbang hoop te geven en verwachtingen te wekken die ik misschien wel niet waar zou kunnen maken.

Huidige stand van zaken.

Tijdens de afgelopen jaren hebben Tenzin Rabten en ik menig uurtje hangend op de veranda doorgebracht waarbij de vrolijke lach en sympathie van zijn vrouw Tsering Sangmo vaker het ijs heeft doen smelten. Het is niet makkelijk de afstand te overbruggen die door onze onderlinge taken, verantwoordelijkheden en vooral posities wordt veroorzaakt. De bindende gemeenschappelijke schakel is dat we beide in

onze cultuur een eigen weg gaan. Heb lang met hem gesproken over de druk en verantwoordelijkheid welke hij heeft en voelt. Het duurde lang voordat hij voorbij de Tibetaanse beleefdheid om een niet bezwarend antwoord te geven vertelde hoe alles voor hem veranderde door de afgelopen jaren.

Zoals bij alle Tibetanen hebben de ouders een goed aanzien zo ook zijn ouders in kamp 5 en 6. Ik heb beide gekend, ze hadden beide weinig scholing maar waren ook open en breed georiënteerde mensen die zoals Tenzin aangaf, zorgden dat hij een goede scholing kreeg, in een tijd waar dit helemaal niet gebruikelijk was. Zijn vader zag dat er geen drie families konden leven van het land waar hij nauwelijks een familie van kon voeden.

Toen de sponsoring van kinderen nog slechts enkele families betrof heeft Tenzin veel zorg besteed om het over de kampen te verdelen tot Hunsur Taluk and Gurupura een kleine 20 kilometer verder. Normaal worden gelden verdeeld door kampleiders van een vluchtelingenkamp. Dit zijn de gekozen vertegenwoordigers van de Tibetaanse regering in ballingschap een kleine 3000 kilometer noordelijk in het Himalaya. Nu bestond Tibet uit vaak allesbehalve vreedzaam naast elkaar wonende etnisch verschillende groepen mensen, daarnaast waren er allerlei religieuze en wereldlijke hiërarchische structuren die de maatschappij sterk verdeelde. Nu wonen vaak mensen samen van totaal verschillende geografische streken in Tibet, die niet van elkaars bestaan afwisten en elkaar ook niet kunnen verstaan. Het is dus begrijpelijk dat ook al selecteren de leiders, terwijl de nood zo groot is, dat er altijd onenigheid is over wie men uitsluit van hulp. Tenzin benadrukte dat er geen sprake is van voorkeurbehandelingen omdat er sprake is van een open selectie tijdens verzamelingen van alle volwassenen in een kamp.

Ondertussen is duidelijk dat Tenzin in toenemende mate sponsors weet te vinden en deze

buiten de bestaande politieke structuur heeft weten te houden. Hij is niet de enige maar wel een van de voornaamste intermediairs van financiële hulp op dit micro niveau. Hij heeft dit gedeeltelijk na overleg met mij op twee manieren acceptabel weten neer te zetten. Enerzijds blijkt weer de ondersteuning van de Namgyal Clinic (wij financieren nu meer dan de helft van alle onkosten voor een gemeenschap van 3000 inwoners) nu voor de Tibetanen zeer veel positieve waardering op te leveren voor Tenzin. Anderzijds richt Tenzin zich tot vaak problematische families. Sommige kinderen met een sponsor in Nederland zijn wees geworden en worden in een ander gezin opgevoed met onze ondersteuning terwijl vaak de ouders ernstig getraumatiseerd zijn en soms ernstige alcohol- of drugsproblemen hebben. Er is veel waardering voor dat Tenzin hier dan met de school de onkosten verrekent en dus de confrontatie met de ouders aangaat en hun niet zelf de beschikking geeft over het geld.

Vervolgens hebben we lang gesproken over een van de belangrijkste scheuringen in het Tibetaanse Boeddhisme van de afgelopen eeuw. De twist over een beschermgod welke door drie Dalai Lama's is bestudeerd en ook aangehangen maar nu officieel in de ban is gedaan. In de hele Tibetaanse gemeenschap zorgt dit ervoor dat families uiteenvallen en tussen voor en tegenstanders vaak letterlijk gevochten wordt, en in de kloosters werden beroemde aanhangers of uitgesproken tegenstanders zelfs vermoord. Heel geleidelijk begin ik te zien dat ik onwetend tussen deze stromingen mijn onderzoek heb gedaan. Doordat veel monniken en Tibetanen denken dat ik meer weet dan ik feitelijk doe krijg ik de meest ongeloofwaardige zaken te horen. In Tibet krijgt deze strijd nog een extra politieke dimensie doordat de Chinezen dit natuurlijk van alle kanten proberen uit te buiten. Tot nu toe heb ik van enkele vooraanstaande monniken achtergrond-informatie ge-

kregen zodat ik ons beleid van de Stichting Chenrezig buiten deze strijd kon houden. De sociale controle is echter voor onze begrippen onvoorstelbaar groot. Men weet in Sera maar ook in de centra welke ik soms bezoek of mee correspondeer welke beelden, boeken en thanka's (religieuze schilderijen) er in mijn huis hangen en wie ik wanneer en waar heb gesproken. Zo worden we ons ook bewust van ons gevoel voor privacy. Nu hoorde ik van Tenzin Rabten dat aanhangers van die beschermgod vaak mensen proberen te kopen door bijvoorbeeld de scholing te betalen. Het is moeilijk om hier alle nuances, ook die van Tenzin, in te wegen. Gezien de enorme consequenties welke het voor alle betrokkenen heeft laat ik open wie nu welk standpunt inneemt. Ik was ook verbaasd over de openheid waarmee Tenzin achter gesloten deuren en wandelen door de velden hierover vertelde. Hij was mij natuurlijk ook aan het polsen, mijn kennis ervan, mijn standpunt mijn reactie op zijn standpunt en wat ik weet van achter de gesloten deuren in het klooster en ga zo maar door. We hebben lang gesproken over het feit dat veel Tibetaanse ouders weigerden hun kind te laten sponsoren door een Nederlandse sponsor omdat men bang was dat misschien voor of tegenstanders van deze beschermgod er hun voordeel mee proberen te krijgen. Ook in de Bylakuppe dorpen zijn zeer regelmatig vechtpartijen geweest, doden gevallen en hele families uiteengevallen. Dit was een van de voornaamste redenen waarom ik tijdens mijn laatste bezoek veel ouders heb leren kennen zodat ze mij konden beoordelen. Dit zal ik de komende jaren een van de belangrijkste redenen zijn om zelf naar Bylakuppe te gaan.

Tot slot hebben we nog zitten praten met zijn vrouw over jaloezie en nijd tussen de Tibetanen met eventueel een sponsor en zij die er geen hebben. Het vaste bedrag van € 7,50 euro per maand was voor mij altijd vooral gericht op het

voorkomen van afgunst en ook zodat ik alles in Nederland ook echt kon verantwoorden. Vooral die jaloezie wekte nogal de verbazing bij Tenzin, werd ook eerst niet begrepen toen ik ernaar vroeg. Hij zei vervolgens dat iedereen zo blij is als er weer ergens iemand een kind de mogelijkheid krijgt om naar school te gaan dat het meestal zo is dat de hele buurt meehelpt. Er zit een waardering in dat het krijgen van een sponsor als uitkomst van alle goede handelingen van deze familie en ook het desbetreffende kind. Hoewel de werkelijkheid waarschijnlijk ergens in het midden zal liggen moet ik zeggen dat ik altijd weer overdonderd ben door de waardering die er geuit wordt door de ouders naar ons. Zo werd me ook duidelijk dat met het toenemende aantal kinderen de cadeautjes

voor de sponsor ineens wegvielen. Enerzijds dacht ik dat het kwam dat men zag dat ik het geleidelijk aan niet meer mee kan nemen in twee rugzakken, anderzijds blijkt dat Tenzin steeds alle cadeautjes (ongeveer 1 euro per sponsor) zelf kocht. Die ene euro is voldoende om voor een familie een hele week de rijst te kopen en dat geld kan in veel van die gezinnen niet gemist worden. Toen we na een heel ontspannen middag het interview afsloten werd Tenzin weer meer gespannen kwam met een enorme Katha (zijdesjerp) en offerde het buigend aan en vroeg of ik heel nadrukkelijk alle mensen in Nederland wilde bedanken met hun hulp en dat alle ouders hun dagelijks in hun gebeden vermelden. Bij deze veel dank, iedereen zou het gewoon eens moeten kunnen

**Notulen
algemene bestuursvergadering
november 2003
-Anske Schoonenberg-**

Tijdens de tweede vergadering van de Stichting van dit jaar kwam als algemeen beeld naar voren dat de organisatie langzaam maar gestaag groeit naar een evenwichtige verdeling van taken over de geformeerde werkgroepen. Concreet betekent dit dat de werkdruk van Paul begint af te nemen en hij zich nu naast de dagelijkse gang van zaken ook kan gaan richten op de nog lopende zaken en niet meer het gevoel heeft dat meer werk alleen maar meer achterstand betekent. De werkgroepen zijn geoperationaliseerd. De penningmeester Monique Severens in de Werkgroep Financiën is be-

zig met het overzetten van alle financiële activiteiten van de stichting in een computerprogramma. Het is een enorme klus maar dit vordert gestaag. De website is gebouwd en wordt momenteel gevuld met teksten en foto's door Mieke Mickers, degene die ook de nieuwe vormgeving gaf aan onze nieuwsbrief. Dit alles heeft langer geduurd door hardnekkige hardware en software problematiek bij Paul, die nu opgelost lijkt. Door deze problemen was ook nieuwsbrief 3 van dit jaar te laat klaar. Het digitaal versturen levert ook nog de nodige problemen op. In de Werkgroep Secretariaat werden de taken onderling opnieuw verdeeld en de secretaris Anske Schoonenberg gaat zich meer richten op PR en onderzoek doen naar geldstromen. Dit om meer structurele geldstromen te verwerven voor de projecten die in de toekomst zullen worden opgestart in het Klooster

en de Bylakuppe dorpen. Je kunt hierbij denken aan bijvoorbeeld geld inzamelen om materiaal te kopen voor het ziekenhuisje zoals een koelkast om medicijnen in te bewaren. Ook ligt het in de bedoeling om een school te zoeken in een van de vluchtelingenkampen die we kunnen ondersteunen door lesmateriaal te financieren. Peter Albers en Trudy van Bodegom van de Werkgroep Beleid hebben als doelstelling op zich genomen om volgend jaar medio april ons te informeren of en hoe de Stichting bij de belastingdienst in aanmerking kan komen voor een artikel 24 beschikking en daarnaast aan welke criteria de Stichting moet voldoen om voor een CBF keurmerk in aanmerking te

komen.

Kortom, ik wil afsluiten met wat Paul al aan het begin van de vergadering aangaf: 'alles loopt'. De medewerkers van de werkgroepen zijn enthousiast en vonden het afgelopen jaar een plek en taak die bij hun mogelijkheden en kwaliteiten past en zo werkt de Stichting rustig verder om haar basis te versterken. Begin volgend jaar is er weer een algemene bestuursvergadering.

Kort

* Zoals inmiddels bekend bij de meeste sponsors gaat Paul in januari /februari wederom naar India om de Sponsorgelden te brengen. Er vindt dan altijd persoonlijk contact plaats met Tenzin Rabten, onze intermediair tussen de gesponsorde kinderen in de Bylakuppe dorpen en Paul.

Tenzin Rabten geeft een verslag over hoe het met deze kinderen gaat wat hun resultaten zijn op school en zo meer. Op dat moment zou Paul een foto of brief van u als sponsor kunnen overhandigen. Immers de gesponsorde kinderen of de ouders ervan zijn vaak razend benieuwd naar u en uw persoonlijke omstandigheden. Stelt u zich eens voor dat er een persoon is aan de andere kant van de wereld die u of uw zoon of dochter een beurs aanbiedt om een bul te gaan halen, dan bent u op zijn minst ook nieuwsgierig.

Kortom er gebeurt wat tussen mensen die gaan sponsoren en hen die gesponsord worden. Wanneer u voelt dat u daar vorm aan wilt geven, schroom niet en doe het dan.

Gebruik daar de maand december voor. Maak een mooie kaart of brief of iets anders wat in een enveloppe past en de mensen daar niet in verlegenheid brengt en stuur deze naar Paul. Hij zal dan uw enveloppe persoonlijk afgeven in India en indien u dat op prijs stelt de brief toelichten of vertalen.

Het is bekend dat de post in India niet altijd aankomt of geopend wordt door onbevoegden om te kijken of er geld inzit of iets anders van waarde. Via Paul komt uw post echt aan!!!!

* Eind december wordt het financiële sponsorjaar afgesloten, het geld wat binnen is wordt meegenomen naar India. Bij deze komt dan ook de onvermijdelijke vraag aan u als sponsor om eventuele achterstand weg te werken en over te maken. Zodat 'uw' gesponsorde monnik of kind daar het komende jaar weer van kan eten en studeren.

zien dan hoefde ik niks meer te zeggen.....

* Binnen de algemene bestuursvergadering van afgelopen november is het idee geopperd om via een lagere school in Nederland een schooltje te sponsoren in een van de Bylakuppe kampen. Dit idee moet nog verder uitgewerkt worden, maar het ligt in de toekomst binnen de mogelijkheden van de SCN om dit te gaan doen.

Wanneer er bij u als lezer van de nieuwsbrief ideeën leven over mogelijke projecten laat het ons dan weten.

* Voor wie graag leest enkele aanraders voor de donkere koude decembermaand:

"Een vrouw trekt door Tibet", "Tibet, rovers priesters en demonen" en "Mystiek en Magie in Tibet", geschreven door de legendarische Alexandra David-Neel, die als eerste westerse vrouw diep in Tibet wist door te dringen en er bijzonder boeiend over schrijft.

* En voor wie op een winterse avond graag lekker voor de buis kruipt met een mooie film: "Samsara" van regisseur Pan Nalin:

Epische film speelt zich af in het fraaie Ladakh in de Himalaya. Tashi is een toegewijde boeddhistische monnik, die bijna een staat van verlichting heeft bereikt. Dan verlaat hij het klooster om zich over te geven aan wereldse verleidingen.

Uit: "SAMSARA"